

אחת התוצאות של פירוק מועדון הארבע: אכרן סיכויי
 אגודת ישראל לזכות במנדט נוסף בכנסת. סיכויים אלה היו תלויים מלכתחילה בעמדת מפא"י. מאחר שגברו הסיכויים להקמת קואליציה מצומצמת של מפא"י והליברלים, לא היו לאגודת ישראל די קולות, שיסיפיקו כדי להעביר החלטה בעניין זה לסובתם. התקווה הקלושה האחרונה של האגודה: היווצרות מצב שיכריח את מפא"י להקים קואליציה מצומצמת עם הדתיים בלבד, בתמיכתה של אגודת ישראל, תמורת העזרה בהשגת המנדט הנוסף.

יעקב פרליון יחזור לפעילות ממשית בצמרת המפלגה הליברלית, לאחר שהורחק מעמדות השפעה עוד במפלגת הצ"כ, אחרי כשלונו החרוץ בארגון מערכת הבחירות של הצ"כ לכנסת הרביעית.

שמו של יחזקאל סהר יהיה קשור בשערוריה חדשה. סהר, מי שהיה המפקח הכללי של משטרת ישראל וציר ישראל באוטסטריה, התפטר אחרי שהורשע על מתן עדות שקר, הוענש במאסר-על-תנאי ובקנס בסכום של 5000 ל"י. אולם לאחרונה התברר שסהר, שהוא בעצמו בעל הון וכן למשפחת מיליונרים, לא רק שלא הפסיד מהעסק אלא יצא ברווח. הוא קיבל לא זמן מן 20 אלף ל"י בתור פיצויים על תקופת שרותו. לצורך זה שונתה צורת עובדתו את השרות הממשלתי מהת

פטרות לפטרון, ממדי השערוריה הם חמורים יותר לנוכח העובדה שחי חסידוף, ארכיבר משרד המשפטים, שגרם בעקיפין להרשעתו של יחזקאל סהר בדין, פוטר ממשרתו ללא כל פיצויים.

ייערך טיהור מקיף באגודת העתרי נאים. אחרי שהסתבר כי עשרות עתונאים עוברים על חוקי האתיקה של האגודה, עוסקים בין השאר גם בעבודות הקשורות בפירסום, החליטו מוסדות האגודה להתייחס לעניין בחומרה. כמה עשרות עתונאים קיבלו אזהרות. כתריסר עתונאים יוצאו כנראה מהאגודה.

תשמע בעתיד הקרוב על פשיטת רגל של אחד מהפעילי המזון הגדולים והמפורסמים ביותר במדינה. פשיטת-רגל זו נגרמה כתוצאה מהסתככות בעסקים צדדיים.

צפויה שביתה חדשה באילעל. גם הפעם יהיו אלה צוותי האוויר שיושבתו, כשאתח מסענותיהם העיקריות היא, המחברה לא קיימה את החבטחות שנתנה בעת השביתה הקודמת. אם אמנם תפרוץ שביתה זו תהיה קשה ויקרה בהרבה מקודמתה.

אישים רבים בישראל ובבריטניה ימצאו את עצמם בשבועות הקרובים במצב עדין. יהיה זה כאשר סידי סטנלי, מי שהיה מיליונר כליכול בבריטניה לפני 13 שנה וברח לישראל, טפל את שתיקתו, שנמשכה מאז אותה תקופה. סטנלי עומדי להתחיל לפרסם בשבוע הבא את זכרונותיו, שיכלול פרטים על קשרים עם אישים רמי מעלה.

שערוריה ציבורית מאיימת לפרוץ בשל החלטתה של עיריית תל-אביב להי רום את בית הקברות המוסלמי שבצפון תל-אביב. בית-הקברות המוסלמי, בו נקברו מתי הישוב הערבי בסוף תקופת שלטון התורכים בארץ, נמצא בדיק בשטח אותו מכרה עיריית תל-אביב לבנעלי חברת המלונות האמריקאית הילטון. במשך שבועות ערכה העירייה בליגות מיצע חשאי של הריסת המצבות ונסיעת עצים במקום. תושבי יפו

המוסלמים, שהגיעו למקום אחרי שהועדקו עליידי דיירי שכונת-מחלול, הצליחו להשיג, באמצעות עורך הדין התל-אביבי, יצחק ברושי, צו-על-תנאי בו נצטווה העירייה להפסיק לאלתר כל פעולת הריסה במקום. בינתיים הפקידו הערבים, אשר מרבים קרוביהם קבורים במקום, שומרים בשטח, איימו להתנגד בכוח לכל מי שינסה להמשיך בחילול בית-הקברות.

הוועד הציבורי לגילוי יוסלה שוחמכר ייצא השבוע לפעילות ברחוב. אנשי הוועד יפצו בין העוברים והשבים קריאה להזדהות עם ההורים, עליה יחתמו את כל המעוניינים. באותה הזדמנות יפצו אנשי הוועד שיר של תלמיד בית-ספר יסודי, שם השיר: "יוסי רוצה הביתה".

בקשה לצו-על-תנאי, שתוגש נגד שר הפנים עליידי חברי הוועד המקומי בעקרון, תחשוף שערוריה מפלגתית בישוב קטן זה. בבחירות המקומיות, שנערכו לפני שמונה חודשים, זכו בנצחון שתי רשימות מקומיות שלא הופיעו בבחירות לכנסת החמישית. רשימת הפועל המזרחי זכתה בציר אחד בלבד. לקואליציה שהוקמה במקום טירבו להכניס את נציג הפועל המזרחי והלז איים שיעל נגד הרשימות המנצחות בעת מינוי המועצה המקומית. ואומנם, החליט שר הפנים הדתי שלא להתחשב בבחירות המקומיות ולמנות את המועצה המקומית לפי תוצאות הבחירות לכנסת. לפי תוצאות אלה יש לפועל המזרחי שני נציגים במועצה המקומית של עקרון. סגן יו"ר הוועד היוצא, יצחק קטעבי, איש הרשימה המקומית בעבר וחבר המפלגה הליברלית כיום, יתבע משר הפנים לנמק דונוע לא ייקבע את המועצה לפי תוצאות הבחירות המקומיות.

המשך מעמוד 4

הצלת הדמוקראטיה, שקע לתהומות המיקוח על תיקים ותקציבים. גם השמאל וגם הימין דמו לאותה בחירה שהסכימה לבלות לילה במיטתו של ברנארד שאו, תמורת מיליון ל"ש. לפי הבדיחה המפורסמת, הציע שו להוריד את המחיר לעשר ל"ש. כאשר צעקה הבחורה: "אדוני, מה אני לדעתך?" השיב המחזאי השנון: "כבר קבענו מה את. נשארה רק שאלת המחיר!" בקרב הליברלים נשארה סיעה חוקה,

טטורה שהוצעה לו על צלחת. כצעד ראשון פייסכם את הידיעה על הנסיעה האפריקאית. **דמותו של שלישי** מי האיש העומד להפוך שלישיח במדינה? השנוע ניתנה למספר ניכר של עסקנים, עת נאים וצל"מים להוות בו במשך ערב שלם מקרוב. הם נבהלו.

היה זה בשעת טכס חלוקת אות-ההנד" בות למגוייסי הצבא הבריטי בשתי מלחמות העולם. בעת הטכס נאלץ בן-גוריון לפסוע מדי פעם פסיעות אחדות. הוא עשה זאת בכל פעם בריצה. לא היה כל ספק: הגבר, שזה עתה מלאו לו 75 שנה, ביקש עליידי צניעות מיובנות אלה להוכיח שהוא עודנו צעיר.

אך לא קפיצות אלה הבהילו את הצופים, אלא התנהגותו בעת הנאום. בלי שום סיבות נראות לעין, פרץ בן-גוריון לפתע בדמעות. דיבורו ניתק באמצע המשפט. האנשים שישבו בקירבתו חשו שהם עדים להתקפה היסטורית.

אין בכך כל אסון לגבי זקן בן 75 — כל עוד אינו דיקטטור שליטי-יחיד-כל-יכול, ארון לגורלם של שני מיליון נפשות, המוקף חברה מפוקפקת של נערי-חצר.

יחסים מרחביים

אחוות לוחמים

"שבוע שעות קשות עברו עלי ביום השלישי שעבר אחר-הצהריים, והיינו בין השידור בשעה שתיים, כששמעתי כי מולא מיצטט באראואני נתפס בפרס ומתנהל משאומתן על הסגרתו לעיראק, ובין השעה תשע, כששמעתי כי כל הידיעה נבדלתה. כי ידוע ידעתי, שאם אמת הדבר, הרי ומתנהל המשאומתן על השאלה, מי משני המדכאים של האוכה הכורדית יוכה לתלות את ראש תנועתה הלאומית..."

הישראלי שכתב דברים אלה לפני שבוע לא הפרו בתיאור וגשותיו. כי מעטים בישראל האנשים החשים סולידריות כה רבה למלחמת-השיחרור הכורדית כמו הדי"ר יע" קוב ("רשדלי") ירדור. הסיבה: ירדור היה בשעתו ראש פעולות לח"י באירופה. אחת מפעולות לח"י היתה לקיים קשר עם לוחמי השיחרור הכורדיים.

הזעזוע שבא עליו בעקבות הידיעה הכורדית על לכידת באראואני, הניע את "רש"דל" להעלות כמה זכרונות מפרשה בלתי ידועה זו. הוא עשה זאת ברו-שבועון את"ג, שהוא אחד מעורכיו ומי"לו הרשמי.

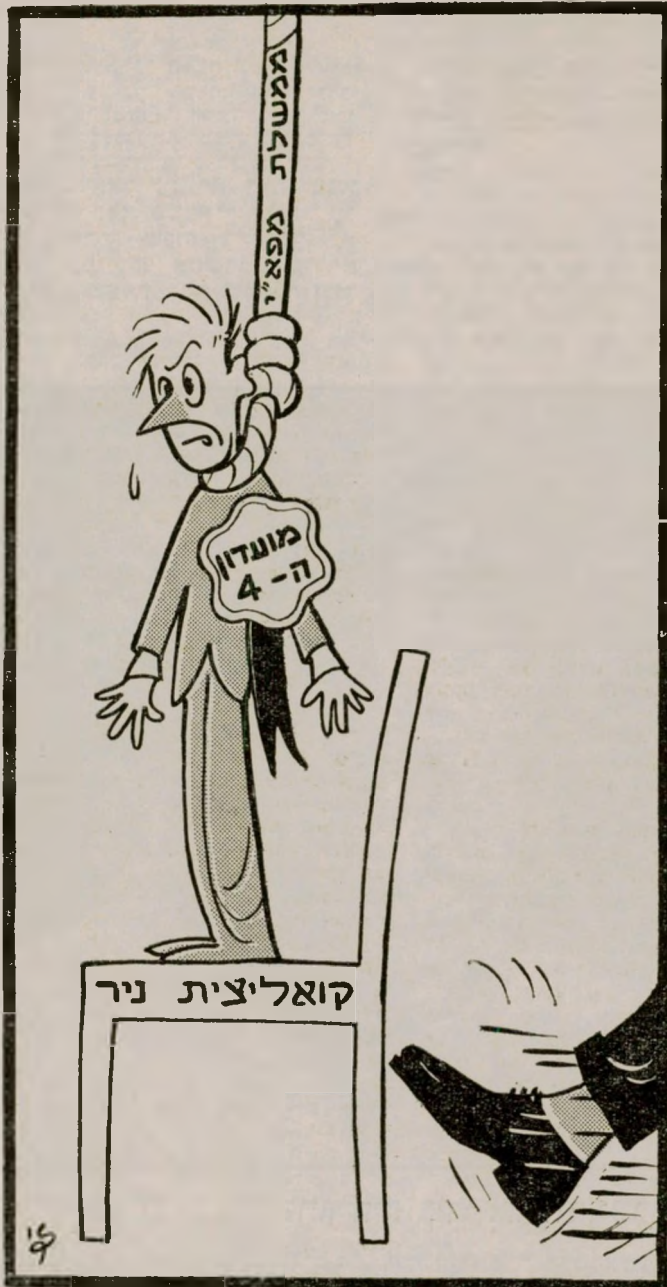
לחם וברווזים. כתב ירדור, מי שנתן מנה בשעתו למפקד אוניית-המעפילים סטרו" מה (וניצל מכך רק במקרה): "רגש הסולידריות בין לוחמי החרות בכל אתר ואתר, שאם לא תמיד הוא כצוי, הרי ודאי שתמיד הוא ראוי ורצוי. ייתכן שכדי להרגיש את הסולידריות בין לוחמי-החרות של עמים שונים צריך לחיות ולפעול יחדיו, תוך עזרה הדדית, ותהא דלה כאשר תהא, כפי ש"י הייתי ופעלתי בשנת 1946—1948 יחד עם לוחמי-החופש האירים, האלג'ירים, הבאסקים, החיאטנאמים, בני חוף הזהב (כיום גאנה), ההינדים, הלבנונים, המאלאים, המאלאגאשים, המצרים, הסורים, הספרדים, העיראקים, ה"פרסים והקאטאלאנים".

בשביל ירדור, שמרכז פעולתו המחתרתית היה או בפאריס, היתה זאת חתייה גדולה, שמילאה אותו גאחה לאומית. "באתן ה" שנים נחשבונו אנחנו, הלוחמים האצט"ש ראלים, לצלילים ביותר. על-פירוב היו פונים אלנו בבקשת עצה, הודרכה, קשר, ולעתים פשוט גמילות-חסד לפת לחם או להדפסת כרוז. אין לך דבר המקשר אנשים בגלות פוליטית כמי זה האחרון".

אנחות בצוותא. הכורדים פנו אל שרידי לח"י באירופה רק אחרי שלח"י הוחזר בארץ למחתרת, אחרי הריגת הרוזן ברנאדוט. אז כבר לא היו אנשי לח"י בפאריס מסוגלים להושיט לכורדים עזרה רבה. כדברי ירדור: "אנשי המחתרת ה" כורדיים והעבריים יכלו רק להיאנח ב"צח"א".

אך אנחות-בצוותא אלה יצרו קשר נפשי עמוק והדדי. אנשי-לח"י-לשעבר, שהודמנו לאירופה, הוסיפו להיפגש עם הכורדים, הביאו מהם דרישות-שלום חמות. למחרת המהפכה העיראקית הדיע אחד מהם שה" כורדים באירופה צוהלים. כי אחד המעשים הראשונים של קאסם היה להבטיח לכור

• גם עתה לא הזכיר ירדור את שמות הלוחמים הכורדיים שקיימו את המגע. מתי שש פן יביא חזר לגילויים בידי שרותי הבחטון של עיראק, איראן ותורכיה.

בהנהגת יוסף ספיר, שהעדיפה את הישיבה באופוזיציה, מתוך תקווה כי במצב זה יתאפשר ברבות הימים איחוד עם חרות. אך סיעה אחרת, אולי גדולה יותר, ששה לקראת הממשלה, מתוך תקווה לזכות הפעם בתיקים שמנים לעצמם.

אלא שבראש המפלגה הליברלית עומדים מוסדות שהורכבו בתפוזן, בעת איחוד הפרוגרסיבים עם הצ"כ. איש לא יכול לדעת איך יכריעו עשרות חברי מוסדות אלה. כדי לרכוש את הסכמתם, צריכים ראשי הליברלים להשיג ממפא"י ויתורים יקרים, הן בשטח התיקים והן בשטח העניינים, כגון ביטוח-ביאות ממלכתי.

סגירת השער. יתכן כי מחיר השמאל יהיה, הפעם, זול יותר, ועל כן עלו בסוף השבוע סיכויי השמאל להשתתף בממשלה. כי בשתי מנגלות-הפועלים נוצרה לפתע פאניקה-של-סגירת-השער. לרבים מסעקניהן לא היה כל חשק להישאר בחוץ.

כך חזר הכל לקדמותו. בן-גוריון שוב יכול היה לנצל את התחרות בין הגרורים הפוטנציאליים, כדי להוריד את המחיר. איש לא הרגיש בשינוי המצב יותר מאשר בן-גוריון עצמו. לפתע הפסיק את חופשתו, חזר לממשלה וישב ראש בשישי"ת. הוא היה מוכן לקבל לידי את הדיק